

MARIJINO VNEBOVZETJE - VELIKI ŠMAREN

14. avgust: ob 19:30 sv. maša v Strunjanu (v Portorožu in Luciji ni maše!)

15. avgust

svete maše:

LUCIJA: 9:00

PORTOROŽ: 10:00 in 20:00

Kristusovo vstajenje in vnebohod sta bila za Marijo veliki prelom

V 6. stoletju se je praznovanje razširilo po vsem Vzhodu. V Rimu so uvedli ta praznik v 7. stoletju z imenom Marijino rojstvo za nebesa (Natalitas BMV).

Vnebovzetje blažene Device Marije pa izhaja iz 8. stoletja. Že v 7. stoletju so praznik obhajali z vigilijo. Praznik je postal zelo priljubljen in so ga zato slovesno obhajali.

Šele 1. novembra 1950 pa je papež Pij XII. slovesno razglasil versko resnico, da je bila Marija „po končanem teku svojega zemeljskega življenja s telesom in dušo vzeta v nebeško slavo.“

Apostolski sedež je 17. novembra 1984 potrdil sklep jugoslovanske škofovske konference, da odslej praznujemo kot zapovedan praznik poleg božiča, sv. Rešnjega telesa in krvi, vseh svetih tudi Marijino vnebovzetje.

Verska resnica o Marijinem vnebovzetju skuša s človeškimi besedami približati skrivnost Božjega delovanja.

Seveda so te besede vedno skromnejše in mnogo bolj omejene kot skrivnost, o kateri govorijo. Kdo bi mogel doumeti, kaj vse je obseženo v resnici o Marijinemu vnebovzetju? Tudi si ni mogoče prav predstavljati, kako in kje se je izvršilo to končno Marijino poveličanje in njena dopolnitev v nebeški slavi.

Sicer pa nas zanima bolj sporočilo praznika, saj smo namenjeni istemu cilju. Za to pa imamo na voljo bogat praznični hvalospev:

***Danes slavimo vnebovzetje Marije, deviške Božje Matere,
ki je začetek in podoba poveljčane Cerkve,
trdno upanje in tolažba potujočemu božjemu ljudstvu.
Nisi hotel, da bi v grobu trohnelo telo Žene,
ki je nosila Začetnika življenja
in je svetu rodila tvojega učlovečenega Sina,
našega Gospoda Jezusa Kristusa.***

Marija je umrla, kakor umirajo vsi ljudje, a njeno telo ni strohnelo v grobu, ne čaka več vstajenja. Takoj po smrti jo je Jezus obudil in Marija je zaživela novo, lepše življenje po duši in telesu, ki traja vso večnost pri Sinu v nebesih.

To posmrtno „odlikovanje“ je Jezus skoraj moral dati svoji Materi. Po njegovih načrtih in željah ni bila niti trenutek pod izvirnim grehom - saj je bila brez njega spočeta - in zato tudi kazni za greh ni mogla pasti nanjo. Pa tudi sinovska ljubezen mu tega ni dovoljevala.

Kako naj pusti razpasti tisto telo, iz katerega se je oblikovalo njegovo lastno telo?

Marija pa ni bila tesno povezana z Jezusom samo v njegovi otroški dobi, ko ga je ob rojstvu vesela pokazala pastirjem, pozneje pa darovala in iskala v templju, temveč tudi v njegovem javnem življenju

V galilejski Kani je s svojo priprošnjo nagnila Jezusa, da je storil prvi čudež.

Zvesto je poslušala Sina, ko je govoril o Božjem kraljestvu in blagoroval tiste, ki poslušajo in ohranijo Njegovo njegovo.

Z Jezusom je bila tudi pri njegovi daritvi na križu. „Ko je Kristusa spočela“ pravi koncil, „rodila“, hranila, ga v templju darovala Očetu in ko je trpela skupaj s svojim na križu umirajočim, Sinom, je s pokorščino, vero, upanjem in gorečo ljubeznijo na popolnoma svojevrsten način sodelovala

pri Odrešenikovem delu za obnovitev nadnaravnega življenja v dušah“ C 61).

Drugi vatikanski koncil pravi ob koncu konstitucije o Cerkvi, od koder je vzeta začetna misel hvalospeva: „Jezusova Mati je v nebesih že poveljučana po telesu in po duši in je kot taka podoba in začetek Cerkve, ki naj bo v prihodnjem veku dovršena. Tako sveti tu na zemlji potujočemu ljudstvu kot znamenje trdnega upanja in tolažbe, dokler ne pride Gospodov dan“ (C 68).

Marija je tista, ki je bila in ostane poleg Kristusa najbližja Bogu in najbolj upodobljena po Kristusu.

Ta najvišja upodobljenost po Kristusu - tudi po njegovem povelčanju - ima za vse kristjane in končno za vse ljudi veljavo znamenja.

Tako globoko zedinjenje med njo in njenim Sinom ostane najvišji vzor izmed nas z Gospodom. Marijino vnebovzetje je poročstvo, da bodo Božji otroci povelčani tudi po telesu in se bo dvigalo k Bogu češčenje celotnega odrešenega človeštva.

To, kar se je zgodilo na Mariji, kaže vnaprej, kaj se bo zgodilo na nas vseh, na celotnem Kristusovem skrivnostnem telesu.

V Mariji se je v času že uresničilo tisto, kar naj se za nas vse uresniči ob koncu časov.

Marija je v svojem že sedaj dovršenem povelčanju podoba zmagovalne Cerkve. V njeni osebi je na blaženi dan njenega vnebovzetja celotni nebeški Jeruzalem dobil v posest od očeta obljubljeno kraljestvo.

Tako vsi upamo na nebesa, na tisto dovršitev in dopolnitev, ki jo je Kristus dosegel s svojim vstajenjem, nam pa jo je obljubil postavil za cilj.

Marija je to končno dopolnitev že doživela, ker je verovala. Tudi mi smemo upati, da jo bomo doživeli, bomo božjo besedo poslušali in se po njej ravnali (prim. Lk11, 28).

- Tako gre ob tem prazniku tudi za nas, za našo prihodnost. Marijino življenje in njeno poveličanje sta zgled za nas. Naše telo ni nekaj postranskega; dovršen in dopolnjen bo ves človek.

- Večnega življenja ne bo deležna le naša duša, tudi telo bo vstalo in bo deležno nesmrtnosti; poveličano bo.

**Na nebu se je prikazalo veliko znamenje: žena ogrnjena s soncem in luna pod njenimi nogami,
na njeni glavi pa
venec dvanajstih zvezd.
/Apokalipsa - Razodetje 12:1/**

Kakšno bo, nam razlaga apostol Pavel: „So nebesna in zemeljska telesa. Toda drug je sijaj nebesnih, drug

Naše poveličanje in naša nesmrtnost nista torej samo nekaj prihodnjega, temveč se vse začenja že v sedanjosti.

Temelje svoji večni blaženosti polagamo v zemeljskem življenju, hočemo biti deležni Kristusovega vstajenja.

Ko posnemamo Marijo, se bolj in bolj upodabljamo po Kristusu. Tako lahko tudi upamo, da bomo ob njej

Prav to pričakovanje nas mora spodbujati k večji vnemi za delo na tej zemlji, „kjer raste tisto telo nove človeške družine, ki že more dati nekak obris novega sveta“ (CS 39, 2).

Prav zato, ker verujemo v nebesa, tudi resno jemljemo svet in smo veseli, „ker moremo po zgledu Jezusa Kristusa, ki je opravljal rokodelska dela, vso zemeljsko dejavnost tako izvrševati, da človeška poklicna, družinska, znanstvena in tehnična prizadevanja povezujemo v življenjsko celoto skupaj z verskimi vrednotami, da se pod njihovim najvišjim usmerjanjem vse naravna na Božjo slavo“ (CS 43,1).

Če ne bi imeli upanja v vstajenje in v večno življenje, upanja, da bomo z Marijo v nebesa vzeto nekoč tudi mi deležni slave vstajenja, bi nas gotovo mučila brezupnost glede vsega, kar delamo.

Verovati v večno življenje pomeni upati, da ne bo nič od tega, kar storimo ali delamo, šlo v izgubo, temveč da „bomo vse odlične sadove narave in našega truda potem, ko smo jih v Gospodovem duhu in po Gospodovi volji razvijali na zemlji, znova našli toda očiščene vsega madeža, presvetljene in preobražene“ (CS 39, 3).

- Ker upamo v nebesa, moramo verovati tudi v svet. Tu živimo, delamo, mislimo, pomagamo ljudem, ljubimo življenje in se trudimo da bi bilo čimbolj človeško in Božje. **Vse to je dobro, tako dobro, da bo z nami moglo biti povzeto v večno življenje.**

V Mariji, eni izmed nas, se je tako že zgodilo. In to je za nas velika obljuba: **nismo določeni za smrt, temveč za življenje nismo določeni za uničenje, temveč za vstajenje.**

- V Mariji vidimo uresničen svoj sen o nesmrtnosti, o sreči in slavi brez konca. **Marija je šla in prišla pred nami.**

Marijino vnebovzetje je praznik odrešenega človeštva, praznik življenja, ki je premagalo smrt

.

Vir: [*France Oražem; Leto Kristusove skrivnosti 102 - 105*](#)

